

Obchodní společnost ČEZ není povinným subjektem podle zákona o svobodném přístupu k informacím

18.07.2017

Ústavní soud, Brno, TZ 73/2017

IV. senát Ústavního soudu (soudce zpravodaj Pavel Rychetský) vyhověl ústavní stížnosti obchodní společnosti ČEZ, a. s. a zrušil rozsudky Nejvyššího správního soudu a Městského soudu v Praze, neboť jimi bylo porušeno základní právo stěžovatelky na soudní ochranu, její právo vlastnit majetek a právo podnikat. Návrh na zrušení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, ve slovech „a veřejné instituce“ byl odmítnut jako zjevně neopodstatněný.

Stěžovatelka je akciovou společností, která podniká v oblasti výroby a rozvodu elektřiny a tepla. Jejím nejvýznamnějším akcionářem je Česká republika, jejíž podíl na základním kapitálu činil k poslednímu dni let 2015 a 2016 69,78 % a podíl na hlasovacích právech 70,27 %.

Spolek V havarijní zóně JE Temelín (v tomto řízení vedlejší účastník) požadoval podle § 17 odst. 1 písm. k) zákona č. 18/1997 Sb., o mírovém využívání jaderné energie a ionizujícího záření (atomový zákon), po stěžovatelce blíže specifikovanou technickou a technologickou dokumentaci, týkající se činnosti jaderné elektrárny Temelín, konkrétně dokumentaci týkající se tzv. pasportů paliva a analýzu vhodnosti blíže specifikovaného druhu paliva společnosti Westinghouse. Když neuspěl, podal odvolání, ve kterém odkázal na zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka odmítla o podaném odvolání rozhodnout, vedlejší účastník se bránil proti jejímu postupu žalobou ve správním soudnictví. Stěžovatelka na základě rozhodnutí správních soudů vydala rozhodnutí, jímž bylo odvolání vedlejšího účastníka zamítnuto z toho důvodu, že většina požadovaných dokumentů měla naplňovat pojmové znaky obchodního tajemství. Nadále však byla přesvědčena, že není veřejnou institucí podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, a tedy se na ni nevztahuje povinnost poskytovat informace podle tohoto zákona. Tuto argumentaci uplatňovala i poté, co byla její rozhodnutí k žalobě vedlejšího účastníka Městským soudem v Praze zrušena. Poté, co Nejvyšší správní soud zamítl její kasační stížnost, podala proti rozhodnutím správních soudů ústavní stížnost.

Ústavní soud dospěl k závěru, že ústavní stížnost je důvodná.